

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5779/2018
21.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Перић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Филип Мирковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5892/17 од 23.05.2018. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5892/17 од 23.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2187/16 од 24.05.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име дуга исплати износ од 75.400 евра са каматом, по стопи коју одређује Европска централна банка почев од 01.10.2009. године па до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 426.100,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде па до коначне исплате.

Одлучујући о жалби тужиле, Апелациони суд у Београду је одржао расправу и донео пресуду Гж 5892/17 од 23.05.2018. године, којом је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, па је обавезана тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 370.500,00 динара са законском затезном каматом од 23.05.2018. године па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2.

тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити. Није дошло до пропуштања у примени, као ни до погрешне примене одредаба Закона о парничном поступку, које су биле или могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, па се неосновано у ревизији наводи да другостепена пресуда садржи нејасне и противречне разлоге и тиме указује на битну повреду одредаба парничног поступка пред другостепеним судом, у смислу члана 374. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд, тужени у својству власника грађевинске фирме „ВВ“ ДОО, тужила и ГГ, били су у пословним односима поводом финансирања и изградње станова. Тужила и ГГ, током 2005. и 2006. године, давали су новчане позајмице са каматом туженом, у циљу финансирања изградње станова, које је тужени градио, да би станове продавао по већој цени.

Тужила, као купац и ДД, као продавац, закључили су дана 14.12.2008. године уговор о купопродаји непокретности – стана број .., у стамбеној згради у улици ... бр. .. у ..., површине 39,90м². У уговору је наведено да даном потписивања и овере овог уговора, купац исплаћује продавцу укупну цену 44.000 евра. Тужила није исплатила купопродајну цену продавцу, јер је тужени са продавацем ДД постигао договор о исплати купопродајне цене (цена није била иста као уговорена). Тужени као зајмопримац и ДД, као зајмодавац, дана 10.09.2009. године закључили су уговор о зајму са хипотеком. Хипотека на непокретности туженог је била конституисана као обезбеђење потраживања у износу од 80.000 евра, које ДД, има према туженом, а поводом купородаје предметног стана.

Тужени је 16.09.2011. године сачинио признаницу којом потврђује да је позајмио од тужиле 75.400 евра дана 01.03.2009. године, уз обавезу да јој врати дуг до 30.09.2009. године. Признаница садржи навод да је сачињена као доказ о зајму и да не може бити употребљена у сврху наплате позајмице на било који начин.

Код тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужили врати динарску противвредност од 75.400 евра.

Према члану 262. став 1. Закона о облигационим односима, поверилац у облигационом односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно и у свему како она гласи. Чланом 557. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да се зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и квалитета. Према члану 562. став 1. Закона о облигационим односима, зајмопримац је дужан да врати у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Из наведеног следи да је уговор о зајму двострано обавезан и теретан правни посао. Уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. У конкретном случају, правилна је оцена другостепеног суда да између странака није дошло до закључења уговора о зајму, односно да тужила туженом није предала износ новца који тужбом тражи да јој се врати, правилно ценећи признаницу од 16.09.2011. године односно да је иста фиктивна, јер прикрива стварне пословне односе између тужиле, туженог и трећих лица, пошто је поуздано утврђено да је тужила са ДД, као продавцем, сачинила уговор о купороподаји стана у ул. ... у ... који је фиктиван уговор, с обзиром да продавцу није исплатила купородајну цену стана, и да је на тај начин прикривен пословни однос који је она имала са туженим, као и пословни однос између туженог и ДД. Навод садржан у признаници „да не може бити употребљена у сврху наплате наведене позајмице, на било који начин“ управо указује да се радило о фиктивној признаници, јер тужила није предала туженом одређену количину новца, да би јој тужени исти износ вратио у уговореном року, већ да би се прикрио други уговор. Стога, тужила не може да захтева да јој тужени врати тражени новчани износ, на основу члана 262, 562. став 1. и 557. Закона о облигационим односима.

Како је другостепени суд за своју одлуку дао потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, супротни наводи ревизије нису основани,

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић